

Chiều ... kỷ niệm và những ngày vui qua năm

Người Việt sung sướng hơn người Hoa Kỳ, khi mỗi năm được chuẩn bị và đón chào 2 lần năm mới.

Năm nay 2005, gia đình Cựu Học Sinh Quốc Học chúng tôi đã có những ngày thật vui với các bạn từ phương xa đến tổng cựu và nghinh tân.

31 tháng 12 2004, Châu Ngọc Bích từ Vancouver Canada và Nguyễn Tấn Phục từ Montreal, Canada. Có lẽ hai anh bạn chúng tôi muốn tránh cái lạnh lẽo cuối năm của bắc bán cầu mà tìm về phương nam nắng ấm chẳng?. Rồi như mây bay theo gió Trần đại Hiền cũng bay đến

Houston từ Orange County California.

Chúng tôi:

Thạnh, Bích, Chinh, Gòn, Cơ, Vừa, Phục, Hiền

đã cùng chung nhau hưởng một đêm cuối năm 2004 tại căn nhà nhỏ nhưng tiện nghi đầy đủ của Chinh trên bờ biển Surfside của Freeport Texas.

Ánh đèn ấm áp, không làm ấm lên được cái lạnh cuối năm, những câu cười tiếng hát cũng không che, không át được tiếng sóng gầm buổi tối, nhưng những tình cảm không biểu lộ hết được trong đêm hôm đó đã biến đêm cuối năm 2004 thành một kỷ niệm sâu đậm khó thể nào quên.

Bữa ăn tối đã được sửa soạn hết sức chu đáo, nhờ 2 chị em chị Thạnh và chị Gòn với gà đi bộ, bún bò, và Heineken hòa điệu với Cognac. Thật đúng như "cổ nhân" thường nói: "Sau cái vô tâm lạc điệu của mọi đàn ông bao giờ cũng có hình ảnh, bóng dáng khéo léo của một người đàn bà".

Trong lúc mọi người đang cười đùa bàn cãi, tôi bỏ ra ngoài, tản bộ ra bãi biển thưởng thức cái yên tĩnh vô cùng to lớn của đại dương.

Bãi biển tối đen, không một bóng người, chỉ mình tôi trầm mặc, yên lặng thưởng thức sóng biển nhẹ nhàng vào ra trước mắt, tôi tháo giày đứng trên cát ướt để cảm thấy và nghe được tiếng rì rào êm ã của sóng đêm đến và đi trong cái heo lạnh của một đêm cuối năm.

Đứng lặng yên đắm lên trên sóng, nhìn ra khơi thưởng thức những đợt sóng đêm màu trắng, tôi có cảm giác như một người sắp chết chợt nhìn thấy quá khứ hiển hiện trôi qua trước mắt như một cuốn phim dài với bao nhiêu là kỷ niệm, bao nhiêu là nỗi trôi, bao nhiêu là dẫn vật, sung sướng và đau khổ của gần 60 năm cuộc đời, tôi chợt thèm một hơi ấm quen thuộc: thuốc lá. Đành phải bỏ sự bao la, quay trở lại niềm nhỏ nhoi ti tiện của con người, tôi trở về căn nhà sàn trên bãi biển, rủ Hiền ra ngoài và xin hẩn một điều thuốc lá.

"Ra đi vợ có dặn rằng:

Thuốc xin thì hút, thuốc mua thì đừng

Lỡ mua thì phải coi chừng,

Những thằng phải gió, đứng gần nó xin"

Cũng may căn nhà của Chinh không xa bờ biển bao nhiêu. Bên ngoài trên căn nhà sàn chúng tôi vẫn còn thấy được sóng biển trắng xóa đàng xa, nghe được tiếng sóng gào với gió lạnh, sưởi ấm bằng các đốm lửa nhỏ nhoi của đầu thuốc lá ủ kín trong lòng bàn tay.

Đêm trừ tịch mệnh mông một lần nữa giúp tôi gợi nhớ đến đêm trừ tịch năm nào trên trại tị nạn Ga Lãng 2 của Nam Dương., ngày đó chúng tôi chưa lấy nhau, cùng đi vượt biên trên một chiếc ghe, đến trại tị nạn cùng lần, sống gần nhau chung một barrack. Đêm nào cũng vậy, trại Ga Lãng luôn cúp điện kể từ 8 giờ tối, đêm trừ tịch năm đó trong bóng đêm hoang vu và yên lặng, hai đứa tôi đứng sát vào nhau cúng giao thừa với tâm tư hướng về gia đình còn ở Việt nam. Mới đó mà đã hơn 20 năm, vật đã đổi sao dời, đời sống đã thấy nhiều đổi thay, liệu con người còn muốn thay đổi?. .. Đợt sóng thần đêm giáng sinh tuần trước giáng lên các nước Nam Á hình như đã chứng minh rằng không có gì bền vững mãi trên cõi đời này...

Nghĩ đến đây, tâm hồn trở nên bức rức tôi quyết định bỏ mặt bạn bè, lái xe trở về thành phố. Con đường trở về ban đêm cũng tối tăm và mờ mịt như lòng tôi, nhưng những bài hát ngày xưa của một thời đã yêu và một thời đã chết từ đĩa CD MP3 của Phục mang tặng đã giúp tôi có được bình tĩnh trên đường trở về nhà.

1-1-2005: Theo "tiếng gọi của con tim", Trần Ngọc Cư và Tôn Thất Hải. từ Oklahoma City lái xe suốt 9 tiếng đồng hồ về đoàn tụ với anh em, trên đường đến đây Hiền nhờ Cư ghé sang Dallas, đón Cao Văn Chi. Đêm đó, đêm đầu tiên của năm mới, năm 2005, Chinh và Bính, Gòn, phải đi ăn đám cưới, những kẻ còn lại, lại vào tiệm ăn rồi rủ nhau đi uống cà phê như những ngày còn ở trung học.

La Madeleine ở Westheimer và Beltway 8 thật là dễ thương với các bàn kê phía bên ngoài cửa tiệm. Chúng tôi bật cười vì đến tiệm cà phê lúc 8 giờ tối, mà các bạn của tôi trong đám cưới vẫn chưa được ăn.

Ngồi bên ngoài dưới ánh đèn đường, chúng tôi để cho Phục tự ý order cà phê các loại cho anh em, câu chuyện lang man từ những kỷ niệm quá khứ đến hiện tại, từ Việt nam đến Hoa Kỳ Canada, từ bạn hữu phương này qua phương khác.

Nguyễn Tấn Phục thực là một tay văn chương chữ nghĩa. Hẳn nhắc đến những buổi hội ngộ tương tự ở Việt Nam, khi bị bắt buộc phải phát biểu cảm tưởng, Phục đã so sánh không gian với 4 chiều, thay vì ba chiều như trong toán học (hồi trung học hẳn rất giỏi toán). Phục so sánh và gọi chiều thứ tư là chiều kỷ niệm với hình ảnh anh em bạn hữu tung tăng vui vẻ ngày xưa, nhập nhòa với hình ảnh "đứng đần", hoa râm ngày nay, khi trước khi sau, khi rõ khi mờ, tạo ta một không gian mới, một ảo giác mới, một ... chiều... kỷ niệm. ..

Phục nói tiếp: Những tình cảm mà các anh em đã đầu tư vào chiều kỷ niệm đó trong những năm còn học trung học ngày ấy, thực sự đã sinh lời ghê gớm theo thời gian và chúng ta bây giờ đây có lẽ sẽ tiêu dùng nó đến hết đời, khi xuôi tay vẫn không bao giờ cạn. (Tên này về già ăn nói hay thật).

Cả bọn nhắc đến đêm qua tại bãi biển:

Tiếc cho tôi không ở lại để đón năm mới, để thấy Trương đình Gòn say rượu, một cái say thật nhẹ nhàng, mà thật bão liệt, thật dễ thương, (...và đơn sơ trong tận cùng tâm hồn của một cựu Đại Đội trưởng, đại đội trinh sát Sư đoàn 2 bộ binh),

Cả bọn thương cho Cư, Hải và Chi đến muộn,

Và để bù lại cho tôi đêm hôm qua đã về sớm không đón giao thừa trên biển,

Anh em đồng ý đi thẳng xuống biển ngủ qua đêm dù lúc ấy đã 10 giờ đêm. Ghé vào Kroger mua thuốc lá, rượu và snack, trong cơn mưa phùn lất phất chúng tôi lại lên đường. Con đường trở lại 80 miles hình như ngắn hơn với những mảnh vụn tình cảm của thời học sinh non nớt được nhắc lại, bởi các kẻ đại khờ, lờ đại kể ra, và được rớt rỏ bình luận bởi các người nghe, vẫn còn tàn ác như xưa, và có lẽ tàn ác hơn thời còn đi học.

Các câu chuyện tình non dại rồi cũng chấm dứt, đêm ngăn lần chúng tôi dù ngủ muộn bao nhiêu đi nữa cũng thức dậy vào lúc 8 giờ, vì không thể nào bỏ sót được những giờ phút thần tiên tàn bạo và đón bình minh trên bờ biển vắng. Dưới đôi cánh sớm của những đàn chim hải âu bay lên đáp xuống, trong ánh nắng yếu ớt của bình minh, một cặp tình nhân, cảm lều ngủ qua đêm trên biển vắng cũng đã co ro thức dậy, ngơ ngác nhìn chúng tôi, nhìn một lũ đàn ông lang thang điên cuồng trên bờ biển vắng, có lẽ cả hai không bao giờ nghĩ rằng tình bằng hữu cũng là một thứ tình yêu...một tình yêu vô cùng trong sáng.

Chiều đến, hầu như tất cả anh em Quốc Học 61-64 tại Houston đều hiện diện tại nhà hàng Phố Xưa để họp mặt. Nào là Vừa, Liệu, Tọai, Đoàn Tư vừa từ Việt Nam sang, chỉ thiếu Nguyễn Văn Trai (tác giả Tiểu Bản Đi H.O. bạn sinh kế), Phan Gia Loan, Phan Văn Tư. Phục lại một lần nữa hết sức xuất sắc: mỗi lần đến Houston gặp anh em, y đều có 1 chút quà nhỏ cho mỗi người để nhớ nhau? (tôi đoán sự thành công đó là do sự chu đáo của người đàn bà đứng đằng sau?)

Mai sau dù có bao giờ?

.....

Ôi cái đám Quốc học 1961-1964 này, tuổi đứa nào cũng trên 60 mà vẫn mày tao, vẫn thương yêu nhau, vẫn dí dỏm đùa dỡn như thời đi học. Có lẽ sau những năm dài sinh kế, hôm nay sức đã mòn, gối đã mỏi, chân đã chồn, việc ai ăn cũng phải "gấp đôi" ⁽¹⁾ bọn chúng tôi cũng đã nghĩ đến tương lai, những ngày còn lại ôi sao còn quá ngắn thế cho nên mới cố gắng kiếm thêm nhiều ngày vui nữa, chỉ tiếc là những ngày vui nào rồi cũng qua mau...

Thôi, đừng suy nghĩ nữa vì...

Những ngày vui bạn ơi, Những ngày vui vẫn thường qua mau....

Phạm Cơ
Houston Tháng Giêng 2005

(1) gấp đôi = Gấp lại cho lớn hơn, chứ không phải nhân làm 2 lần